

„Piramida s-a abținut
să devină munte!”

- Nichita Stănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul III
Numărul 109
(6589/1154)

31 iulie - 6 august 2013

Coabitarea samsarilor guvernamentali

Cezar
A. Mihalache

Este cu adevărat o „captură” pe cinste... O captură care era de așteptat a fi realizată pe sfârșitul de mandat al președintelui. Evident, pentru a-i asigura acestuia o ieșire glorioasă. De fapt, în toți anii petrecuți de Traian Băsescu la Cotroceni, Omar Hayssam a reprezentat o „rezervă” pentru momentele cheie ale mandatului. O „cutie a Pandorei” menită a fi deschisă pentru lovituri politice sub centură ori pentru clipa de glorie în panteonul pasagerilor președinți ai României post-decembriste...

De aceea, ne-am fi așteptat ca „teroristul nr. 1 al României” să fie adus în țară la prezidențialele trecute. Ori să se dea capturat, dacă era nevoie plătindu-și singur biletul de întoarcere, în oricare dintre grele clipe ale celor două suspendări trecute. Sau în situația în care am fi asistat și la cea de a treia suspendare a „Băselului”... Numai că ultimul cotoi care putea da o gheară peste imaginea Cotrocenilor s-a împotmolit sub audiența șantajistă a propriei instituții. Și nu prea mai are cine să-l suspende pe Traian Băsescu. Dar nici risipirea foloasele din aducerea lui Omar Hayssam nu era potrivită. Așa că, dușmanii politici de ieri și-au dat mâna și par a fi decis să împartă frățeste, „instituțional”, (h)omarul capturii post-decembriste.

De aceea, „capturarea” lui Omar Hayssam poate fi privită ca un exemplu pozitiv al felului în care funcționează coabitarea. Căci, fără ajutorul premierului, teroristul berbecuților nu ar fi putut fi adus în țară. Ceea ce pare un paradox, privindu-l pe Victor Ponta, nu ca premier, ci în calitatea lui de președinte al PSD, postură care ar fi trebuit să-l facă cât se poate de reticent față de aducerea în țară a unei personaje cheie pentru social-democrația de altădată.

Desigur, este posibil ca exact asta să fi dorit (și) Victor Ponta. O curățenie,

grație „dezvăluirilor” teroristului (inclusiv prin ceea ce nu va spune, dar i se va fi pus printre „declarații”), prin cotloanele PSD-ului. O înlăturare a igrasiei din partid. Pentru că așa procedează un ocârmuitor după ce s-a așezat bine la putere: îi elimină pe toți aceia care l-au creat, motivat și „crescut” (politic) și care ar putea avea în mână lucruri mai puțin potrivite blazonului pe care îl construiește casta pontaniană. Iar dacă actualului președinte PSD îi va reuși ceea ce Mircea Geoană nu a avut curaj să facă în scurtul lui zbor de cocostârc rebel peste cuibul de năpârci, în speță, îndepărtarea „relicvelor”, de la Iliescu la Hrebenciuc, ori a imitațiilor (mult mai periculoase decât „originalul!”)

întruchipați ca șobolani politici, dar și a altor personaje parte ai vanghelionului social-democrației, atunci Victor Ponta chiar se va putea lăuda că a reușit să conserve electoratul partidului.

Pactul de coabitare a mai facilitat dară o linie comună premierului și președintelui. Pentru că amândoi (se) pot folosi de aducerea lui Omar Hayssam pentru a plăti diferite polițe. Și într-un caz, și în celălalt, principalii vizați sunt „greii” partidului. Iar dacă pe linia social-democrațiilor, relațiile lui Omar cu „iliescienii” și „hrebenceii” nu vor mai avea nevoie de post-scriptum, în cazul PDL-ului lucrătura este mai subtilă. Pentru că, ministru de interne la fuga lui Omar Hayssam, Vasile Blaga, ca actual șef de partid, poate genera în formațiunea pe care o conduce o nouă fisură, orice reproș azvârlit asupra lui Blaga putându-se transforma într-un tăvălug pentru un partid care abia se mai ține în balamalele eșichierului politic. Iar vorbele lui Traian Băsescu,

„Adio PD, Adio PDL!”, ar putea fi refrenul despărțirii lui Vasile Blaga de PDL, dar și a PDL-ului, în cadru mai larg, de eșichierul politic.

Așadar, o „cauză” comună (dar nu pentru țară!) care a facilitat decizia lui Victor Ponta de a aproba transportul special „CAS”. Căci, fără semnătura premierului pentru trimiterea unui avion militar la Damasc, decizie luată în ședința de guvern, la capitolul „Confidențial”, cu numai două zile înainte de actul efectiv de „repatriere”, nimic nu s-ar fi realizat.

Și totuși, aducerea lui Hayssam poate avea și un scop „patrimonial”. Chiar mai important decât cel „politic”. Căci, prin reînțoarcerea în țară, acesta poate reîntra de drept în posesia averii pe care a transferat-o, în 2006, unui apropiat, medicul Mohamad Yassin, și o poate redistribui. O avere care ar putea fi transferată, în mică parte, celor șapte copii, iar în cea mai mare parte, ca punct nescris al coabitării, către, nu secetele bugete ale statului, ci spre colectele de partid și „mișcări” (!). În fond, trebuie și Hayssam să-și plătească într-un fel biletul de avion comandat prin pactul de coabitare! Pentru că el nu a fost adus în țară din interesul autorităților de a afla anumite lucruri legate de dosarul răpirii ziariștilor în Irak (filele aceluși dosar fiind oricum închise pe următorii 50 de ani!), ci pentru un alt scop. Și este posibil ca teroristul să se fi cerut el „acasă” dintr-o țară în care, după ispășirea pedepsei, exista șansă să devină la rândul său victima unei „răpiri”. Or, cine i-ar fi plătit lui răscumpărarea?!

În plus, este puțin probabil ca autoritățile sirine să fi avut timp de „împachetarea” lui Hayssam în actele de extrădare în situația în care țara este în haos. Dar, probabil, și din această perspectivă, aducerea teroristului are deja „clauzele” secretizate...

Dubla cetățenie...

Aurel
Brumă

Cazul lui Omar Hayssam nu este deloc spectaculos decât cel mult sub două aspecte: cum a ajuns el în vârfurile PSD și cu ce complicitate a reușit să fugă din țară. Altfel subiectul este unul de telenovelă. Că a fost deferit autorităților române vineri, 19 iulie, e o chestiune firească, de competența serviciilor secrete care și-au făcut bine temele, după cum se vede. Că președintele Traian Băsescu ar fi scăpat un porumel din gură zicând la o conferință de presă cum că nu poate să dea relații, fiindcă prinderea lui Omar ar fi fost o acțiune neautorizată în interiorul altui stat, neantizează esențialul, dar rămâne un prilej de speculații doar pentru Antena 3.

Lămuririle necesare pentru cei care voiau să le și audă au venit din partea unui consilier prezidențial care nu e una și aceeași persoană cu semnatarul acestui text. A doua zi, premierul Victor Ponta a adăugat că acțiunea de capturare a lui Omar ar fi fost în conformitate cu prevederile legislației românești și autorizată de Guvern, dar asta nu îi satisfac pe curioși pentru că și Băsescu și Ponta au spus în definitiv două adevăruri care nu se exclude, ci doar se completează; ceea ce este autorizat la noi nu este obligatoriu să fie autorizat și în altă parte. La fel și speculațiile lui Ovidiu Ohanesian, fostul jurnalist de la România liberă, sunt interesante doar pentru cei care rămân pe aceeași frecvență cu Antena 3. Noi rămânem însă la ceea ce este certitudine până la această dată. Și recapitulăm: Omar Hayssam trebuia să se reîntoarcă în România pentru că mai avea de efectuat 20 de ani de penitență în dosarul cu răpirea jurnaliștilor români în Irak.

Am văzut și scenariul imaginare de genul celor ce trimit la recuperarea unei părți din averea lăsată în România de Omar printr-un transfer către doctorul Mohamad Yassin. În aceste condiții, Omar ar fi preferat să revină în țară luând în calcul reîncarcerarea sa pentru încă 16 ani de detenție, timp în care boala ar putea recidiva

oricum. Da atunci Omar Hayssam nu ar mai fi trofeul serviciilor secrete, cum se spune. Importantă ar fi astfel, după calculele unora, recuperarea averii pentru a o lăsa moștenire celor șapte copii ai săi din România. Să înțelegem că este vorba de acea parte de avere care nu a fost confiscată de statul roman după plecarea lui clandestină din România. Partea de care ar mai dispune Omar ar fi undeva în jurul a 100 de milioane de euro. Această parte ar fi fost legal transferată, nu știm cu ce titlu, cumantului său Mihai Nasture și medicului amintit, după cum arată investigații al presei. Că afirmația lui Traian Băsescu potrivit căreia averea transferată de Omar apropiatilor lui ar fi greu de trecut în favoarea statului roman a născut și ea speculații e doar ca să deruteze și să treacă în derizoriu alte aspecte destul de importante, cum ar fi de pildă cele menționate mai sus.

Când și cum a făcut Omar această avere? Sub protecția cui? La vremea aceea, Omar Hayssam era membru remarcabil al PSD și mergea în suita lui Ion Iliescu reprezentând oamenii de afaceri din România ca fiind unul dintre cei mai prosperi afaceriști români. Ce informații avea Ion Iliescu despre afacerile lui Hayssam? Îl lua președintele neverificat în delegație? Se mai face, de asemenea, speculația că Hayssam i-ar putea da neliniști lui Traian Băsescu în legătură cu dispariția sa de sub nasul organelor de urmărire penală. Atunci ar însemna că Traian Băsescu ar avea ceva interese legate de persoana teroristului. Greu de crezut însă o astfel de posibilitate, tot așa cum e greu de crezut și că Victor Ponta s-ar teme și el de eventualele dezvăluiri ale lui Hayssam. Că lucrurile vor sta într-un fel sau altul, ele vor fi cu ușurință accesate de presă. În ce ne privește, rămânem tot la nedumeririle noastre: cum a ajuns Omar Hayssam în vârfurile PSD și cu ce complicitate a reușit să fugă din țară?

„Generația lui Brucan a dispărut, dar a lăsat în urmă un sistem instituțional perfect adaptat noilor condiții, în care sunt clonate replici fidele ...”

Nicolae
Balint

A lucrat timp de aproape patru decenii în serviciile speciale românești. A cunoscut două regimuri politice, fiind-i apreciată expertiza pe domenii de interes deosebit de sensibile. A susținut cursuri de pregătire o perioadă îndelungată în instituții ce pregătesc specialiști în probleme de informații și contraspionaj. Este autor a numeroase studii și comunicări, precum și a mai multor volume foarte apreciate. Un om care nu ezită să arate cu degetul. Într-un incitant interviu, Aurel Rogoian, general de brigadă S.R.I. (în rezervă), pune punctul pe „i”, în probleme de interes național.

*

- Mi s-au părut deosebit de interesante - chiar incitante a spune - afirmațiile dv. dintr-un cotidian central, potrivit cărora Vladimir Tismăneanu, fiu al unei cunoscute notabilități comuniste postbelice - și care acum ne dă lecții de anticomunism - ar fi plecat în S.U.A., în 1981, grație sprijinului acordat de K.G.B. Dincolo de întrebările firești pe care și le-ar pune orice serviciu de intelligence pe seama unei atari afirmații, și dincolo de reacția domnului Tismăneanu - dacă a existat, stau și mă întreb, și vă întreb și pe dv., cum a fost posibil ca americanii să nu depisteze acest aspect, care a fi trebuit să ridice, cu deplin temei, anumite semne de întrebare? Se pare însă că altfel se va pune problema în viitorul apropiat, după recente afirmații ale domnului Larry L. Watts, specialist pe probleme românești al CIA, vizavi de Pacepa, despre care dânsul afirmă că se știa la Washington că este spion sovietic. Același Pacepa, arătat cu degetul de dv. și de regretatul Mihai Pelin, dar care a fost apărat atât de acerb de Sorin Roșca Stănescu și... chiar de Vladimir Tismăneanu, și arătat drept „erou anticomunist”. Halal eroi cei ca Pacepa! Cred că viitorul ne rezervă încă multe surprinze în ceea ce privește - folosind un limbaj familiar dv. - agenții de influență existenți și operaționali în România. Mai spuneți dv. într-un cotidian central - și iarăși ne puneți pe gânduri pe cei care mai îndrăznim să gândim cu propriile creiere, și nu după „rețete prestabilite” - faptul că, și aici vă citez: „În perspectiva întâlnirii de la Malta, un grup de 40 de intelectuali români stabiliți în străinătate, din care peste 30 de etnie evreiască, au cerut celor doi lideri mondiali, precum și președintelui Franței, O intervenție sovietică în România (în 1989 - n.a.)” Întrebarea pe care doresc să v-o pun este dacă acești intelectuali - câți or mai fi trăind dintre

ei - mai joacă vreun rol major azi (politic, cultural, financiar etc.), în străinătate sau aici? Nu cumva, după un „bun”, vechi și cunoscut obicei, au devenit acum fervenți pro-americani?

- Chiar dacă generația lui Brucan a dispărut, ea a lăsat în urmă un sistem instituțional perfect adaptat noilor condiții, în care sunt clonate replici fidele. Cineva mi-a cerut să fac publică lista respectivă. Ea a circulat la începutul anilor '90. Nu cei 40 sunt problema, ci forța de susținere a războiului psihologic împotriva identității naționale românești. În ceea ce privește agenții de influență, ca să citez „un clasic în viață”: „Nici nu mai știm câți suntem!” Exact ca în anii '50, există indexuri negre de persoane a căror imagine trebuie promovată și a altora care trebuie denigrați și interziși în spațiul comunicării publice. Dreptul la exprimarea opiniei nu are și corolarul dreptului de acces la mijlocul de a fi ascultat. Văd zilnic pe ecrane consultanți, experți, analiști, despre care știu că sunt „rezerviști” ai unor structuri speciale străine. Unii au deja loc permanent în „grilă”. Toți au devenit specialiști în problemele românești și contribuie la bulversarea reperelor axiologice ale omului de rând. Dacă nu vom avea un minister al Informațiilor publice, dacă posturile publice de radio și televiziune nu vor deveni cu adevărat naționale, în condițiile în care sporește și analfabetismul, în condițiile în care s-au diminuat unitatea familiei și rolul educativ al acesteia, iar biserica ni s-a „dedulcit” la afaceri, vom rămâne fără valorile morale tradiționale și identitare. Lipsa controlului societății asupra informației cu valențe formațional - educative este o crimă. Contradictorialitatea dezbatelor televizate dintre personaje cu comportament și limbaj huliganic oferă foarte proaste exemple educative și promovează modelele negative. (Exemple: „Dacă vrei să ajungi președinte, chiulește de la școală și trișează la examen!” sau „Dacă vrei să-ți impui punctul de vedere, folosește violența de limbaj, urlă la interlocutor și nu mai lăsa pe alții să vorbească.”) Asemenea „modele” de comportament, receptate în primii ani de viață, se întipăresc în subconștient și devin stereotipuri. Să nu ne amăgim, acesta este numai unul dintre aspectele războiului psihologic împotriva românilor. Vă confirm, cu vârf și îndesat, că cei care fac cea mai mare paradă de prooccidentalism sunt foștii propagandiști roșii. Ei nu știu să facă altceva, decât agitație și propagandă. De la tribunele Uniunii Studenților Comuniști au trecut la microfoanele Europei Libere, iar de acolo în studiourile televiziunilor, în redacții, în agenții de consultanță politică - unele

sunt secții organizatorice și ideologice pentru clone politice - și alte întreprinderi unde absența normelor de muncă le este compensată prin venituri. - Trăim, din '90 încoace, o întreagă isterie cu dosarele de securitate. Dacă devii pentru regim un om incomod, ți se caută dosarul de securitate. Dacă nu-l ai - ceea ce e puțin probabil -, ți se poate confecționa unul, la comandă politică, pentru că nu cred că este o mare problemă. Înțeleg nevoia de a ne elibera de trecut, înțeleg și nevoia de reconsiderare a unei părți din istoria recentă, dar personal nu înțeleg aceste lucrături murdare și de ce trebuie deconspirate rețelele de informatori, numele ofițerilor de caz, ofițerilor acoperiți etc., adică ceea ce ține de specificul muncii de informații din toate timpurile. Să înțeleg că S.R.I.-ul nu mai folosește azi informatori, ofițeri acoperiți, că nu avem afară ofițeri români aparținând S.I.E. sau D.I.A., deplin conspirați, care fac muncă de culegere de informații pe anumite probleme de interes național?

- Acestea sunt mizele dosariadei. Vendeta, șantajul și lipsirea serviciilor secrete, ale statelor și națiunilor care trebuie să dispară, de mijloace de apărare tradiționale (consacrate și de Cartea Sfântă) și de neînlocuit.

- Atunci, dacă tot trăim într-un continuu „bâci al de ertăciunilor”, de ce nu ni se oferă și dosarul de securitate al pastorului europarlamentar român, Laszlo Tókes? Eu aș fi foarte curios să aflu anumite aspecte care țin de activitatea sa de dinainte de 1989. E normal, nu?

- Din cel puțin două motive. O parte din dosar i-a fost predată, iar unele documente au devenit publice. Max Bănu („Tinerama”) a avut exclusivitate. O altă parte a dosarului, cel de trădare și spionaj, se află, intuiesc, sub protecția celor 40 de ani de la data depunerii în arhivă.

- Prin anii '90-'95, era un fapt de mare onoare dacă obțineai o bursă Soros. Erai cu adevărat intelectual, cu recomandări solide pentru ocuparea unor funcții importante - chiar și fără o operă - dacă reușeai să obții și să te instruiască în străinătate cu o asemenea bursă. De fapt, ce au fost bursele Soros? De ce o asemenea generozitate din partea lui George Soros, un om destul de contestat în plan internațional?

- Și în acest context, nu pot să nu fac apel la istorie, gândindu-mă la reacțiile - juste în cea mai mare parte - ale mai marilor din conducerea de partid și de stat din România, de după 1965, față de cei care făcuseră studii în U.R.S.S. și care mai veniseră și căsătoriți de acolo. Discret, și fără prea multe explicații, au fost numiți în funcții în care nu aveau capacitate de decizie. Este lesne de înțeles de ce.

- Da, dar nu s-au liniștit. Când le-a venit iar rândul, nu se vede ce au făcut? Au ocupat economic aproape întreaga țară. Vezi o firmă occidentală, dar înăuntru este... tigrul siberian!

- Din 1990, România a făcut enorm de multe concesii, atât în plan politic, cât și economic. Sunt convins că la adresa statului român s-au făcut foarte multe presiuni din partea unor cercuri politico-financiare externe, dar toate aceste cedări ar fi trebuit să aibă niște limite. Mă întreb - și ca mine se întrebă milioane de români - ce a mai rămas nevândut în țara asta? Va ajunge să răspundă cineva pentru marele jaf național practicat după 1990? Ca stat, dar și ca națiune, suntem acum într-o stare dificilă, pe care nu o putem nega. E prezentă la fiecare pas și o percepem din fiecare atitudine a oamenilor cu care stăm de vorbă. Este însă indubitabil și faptul că, împotriva statului român, atât din interior, cât mai ales din exterior, s-au declanșat, de mai mult timp, campanii denigratoare, cu o vădită tendință de subminare, accentuându-se aspectele negative, toate acestea fiind, de fapt, parte a unui război imagologic foarte subtil, care acționează în subliminal, încercându-se erodarea, în fiecare cetățean, a încrederii în instituțiile statului, în democrație, în istoria națională. Din această perspectivă, vă rog să-mi spuneți, care considerați dv. că sunt principalele amenințări la adresa României, în momentul de față?

- Marile acte de subminare economică a resurselor de subzistență a națiunii sunt cuantificate și documentate. Caracteristicile transpartinice și transnaționale ale vinovățiilor fac ca dosarele să fie blocate. Numai o putere nouă, fără implicări în marea prăduire a României, ar putea avea voința politică pentru restabilirea drepturilor națiunii, în raport cu prejudiciile ce i-au fost create. Războiul psihologic împotriva României este o amenințare perpetuă, dar nu se pot aborda reacții de contracarare a acestuia, din cauza unor mari vulnerabilități induse sistemului politic, economic și social de: guvernarea bazată pe minciună, corupție și trădare; perpetuarea puterii prin grave atentate împotriva sistemului democratic constituțional; promovarea

sistematică a incompetenței la nivel instituțional; absența unei clase politice responsabile și imune la tentațiile asociate Puterii; lipsa clasei economice autohtone cu conștiință națională; coabitarea politică cu adversarii statului național român; lipsa orizonturilor strategice în relațiile internaționale și incompetența în gestionarea relațiilor cu vecinii, fără excepție, foști ori actuali revizionisti; înstrăinarea, în condiții mai mult decât dubioase, a resurselor strategice vitale pentru prezervarea existenței, independenței și suveranității naționale; nevalorificarea extraordinarelor resurse ale solului și subsolului țării. Prima urgență ar fi ca în România să nu rămână parcelă de teren agricol care să nu producă; exploatarea și descurajarea de către o administrație coruptă a afacerilor corecte.

- Și aș mai avea o ultimă întrebare. Care considerați că ar trebui să fie acele aspecte definitorii care ar trebui să contureze profilul unui ofițer român de intelligence, dincolo de profesionalism, capacitate de analiză și sinteză, capacitate de reacție și inteligență nativă? - Nu prea vreau eu să înțeleg ce este „ofițerul român de intelligence”. Nu avem în limba română cuvântul „intelligence”. Nu aș putea să definesc profilul ofițerului român din serviciile de informații pentru securitate națională prin termeni străini limbii noastre. În doctrină se face o distincție între informațiile primare, așa cum sunt ele percepute direct de la sursă, fără niciun fel de intervenție în elaborarea formei de prezentare, și informația produs analitic, rezultat al coroborării, verificării și procesării intelectuale, prin diferite metode, neapărat analiza și sinteza, a unei sume de informații primare, colectate din toate categoriile de surse. Această distincție presupune și specializarea în ofițeri de informații și ofițeri analiști (de informații). În practica serviciilor americane, de exemplu, „intelligence” semnifică produsul informațional analitic, obținut în partea de final a ciclului activității serviciilor. Britanicii au botezat „civil” M.I. 6 (serviciul de spionaj), „Intelligence Service”. În ceea ce privește profilul ofițerului din serviciile de informații pentru securitatea României, important este să fie un om normal, cu identitatea națională nealterată, care să-și iubească patria, cu forța morală care să-l determine să-și servească cu credință poporul. Aceste calități se dobândesc în familie, prin educație și instrucție, ele constituind matricea pe care se dobândesc aptitudinile și se formează deprinderile proprii profesiei.

Drepturile românilor: Scrisoare deschisă

Gheorghe
Funar

Adresată domnilor prof. univ. dr. ing. GHEORGHE VUȘCAN, prefect al județului Cluj, conf. univ. dr. EMIL BOC, primar al Municipiului Cluj-Napoca, și ing. HOREA UIOREANU, președinte al Consiliului Județean Cluj

Adevărul a ieșit la suprafață și dvs. aveți șansa și obligația să-l valorificați rapid și cu fermitate în interesul Poporului Român și al României. Cîțiva patrioți români, sprijiniți de mass-media locală și centrală, au demonstrat următoarele:

1) După Tratatul de la Trianon, din 4 iunie 1920, Ungaria și cei 367 de optanți unguri au pretins României uriașe despăgubiri pentru bunurile imobile și mobile pe care le-au avut în Ardeal, pînă la 1 Decembrie 1918.

În urma „Procesului optanților”, desfășurat în perioada 1923-1930, Tribunalul Arbitral de la Paris a obligat Statul Român să plătească despăgubiri în aur Ungariei și optanților unguri. Poporul Român și România au plătit, prin Fondul Agrar deschis la o bancă din Elveția (la Basel), echivalentul a peste 100 tone de aur pur, de 24 carate. Pe cale de consecință, toate revendicările și retrocedările

pentru persoanele juridice și persoanele fizice ungare, care se referă la imobilele pe care le-au avut în proprietate în Ardeal, pînă în anul 1918, sînt ilegale, deoarece foștii proprietari au fost despăgubiți de Statul Român. Există documente oficiale referitoare la clădirile, terenurile agricole

și pădurile expropriate, după Tratatul de la Trianon.

2) Folosindu-se de omisiunile, dar mai ales de falsurile din cărțile funciare din Ardeal, inclusiv de cele declarate nule de drept prin Legea nr. 260/1945, Ungaria, împreună cu U.D.M.R., cu alte numeroase persoane juridice (mai ales bisericile maghiare) și persoane fizice ungare (urmași ai foștilor grofi, conți, baroni ș.a.) au pus la cale și au desfășurat pe teritoriul României cea mai mare și mai periculoasă escrocherie imobiliară din

Europa, cu scopul dezmembrării teritoriale a țării noastre și anexării Ardealului. Cei care au săvîrșit faptele penale au uzat, mai ales, de cărțile funciare, dar acestea nu au valoare de înscrisuri constitutive de drepturi reale, ele fiind, de fapt, o evidență a imobilelor. Se știe că drep-

turile reale trebuie dovedite cu documentele originale care atestă titlul de proprietate.

3) După ce Statul Român i-a despăgubit pe toți foștii proprietari unguri din Ardealul revenit la România Mare urmașii lor au organizat o acțiune foarte bine dirijată de la Budapesta pentru ca pe calea retrocedărilor în natură, să dobîndească ilegal (inclusiv prin instanțele judecătorești românești), să fie împrumutați cu mii de clădiri și milioane de hectare de păduri și terenuri agri-

cole. Făptuitorii și descrierea faptelor penale se regăsesc în fiecare dosar de „retrocedare” a imobilelor pentru care Ungaria și optanții unguri au fost despăgubiți cu peste 100 tone de aur de către România, începînd cu anul 1931. De reținut că solicitanții unguri și cei împrumutați ilegal, după anul 1990, cu imobile ale Statului Român știau că pentru acele clădiri, terenuri agricole și păduri s-au plătit despăgubiri de către Poporul Român. Cu toate acestea, ei s-au asociat și au săvîrșit numeroase infracțiuni, crezînd că se pot ascunde după paravanul retrocedărilor și că nu vor fi descoperiți și trași la răspundere pînă la Diktatul de la Bruxelles, pregătit pentru anul 2014, în urma căruia Ardealul să devină autonom și, ulterior, să fie alipit Ungariei.

Avînd în vedere că în județul Cluj au avut loc, sau sînt pe cale de a fi îndeplinite numeroase împrumutări ilegale, ascunse sub denumirea de retrocedări, vă solicităm să acționați pentru:

1) Recuperarea tuturor clădirilor, terenurilor agricole și pădurilor cu care au fost împrumutate ilegal numeroase persoane juridice maghiare și persoane fizice ungare.

2) Sistarea plății chirii pentru toate imo-

bilele retrocedate ilegal și recuperarea sumelor plătite nelegal din banii contribuabililor români către hoții de imobile, inclusiv pentru bisericile maghiare care au recurs la „furtul pios”.

3) Sesizarea organelor de urmărire penală pentru identificarea persoanelor care s-au asociat în vederea săvîrșirii de infracțiuni, pentru fiecare caz de împrumutare ilegală cu clădiri, terenuri agricole și păduri pentru care foștii proprietari au fost despăgubiți de Statul Român, în urma „Procesului optanților”.

4) Obligarea membrilor Comisiilor de retrocedare la verificarea (pentru fiecare dosar de revendicare) a despăgubirilor de care au beneficiat foștii proprietari, precum și dacă au fost respectate prevederile Legii nr. 260/1945, prin care au fost declarate nule de drept înscrierile în cărțile funciare făcute în Ardealul ocupat de Ungaria, după Diktatul de la Viena, din 30 august 1940.

Vă mulțumesc pentru colaborare și, împreună cu locuitorii județului Cluj, aștept să comunicați în mass-media rezultatul acțiunilor întreprinse de dvs.

Republica serviciilor secrete

care sunt temele de discuție ale momentului în piață.

Azi mi-am dat seama însă că nu știu absolut nimic despre serviciile secrete spaniole. Nu știu care este numele celui care

secret. În patru ani de zile n-am văzut sau auzit în mass-media din Spania vreo declarație a vreunui angajat SRI sau SIE spaniol. Nu știu dacă au și ei un DGIPI și cine e șef acolo. N-am văzut

viciile secrete din Spania în ciuda faptului că sunt conectat la actualitatea politică și civică din Regatul Spaniei.

În schimb, fără să caut absolut nimic și fără să depun nici cel mai mic efort de documentare, știu cine este șeful SIE și SRI din România. Știu în ce dosare se implică SRI. Știu din ce partide politice provin șefii SRI și SIE. Știu care sunt opiniile lor cu privire la unele subiecte. Din când în când apar în mass-media declarații ale celor doi șefi. Știu că Poliția Română și Ministerul de Interne au servicii secrete separate. La fel și Ministerul Apărării Naționale. Am văzut știri despre scandaluri de corupție cu angajați ai serviciilor secrete. Am văzut știri despre scandaluri legate de numirea șefilor serviciilor secrete. Repet, toate astea le știu din presă, involuntar aș putea spune. Am avut chiar un premier uns direct de la șefia unui serviciu secret. Cu alte cuvinte, tot ce nu știu despre serviciile secrete

din Spania știu despre serviciile secrete din România.

Interesant? Da! În Spania serviciile secrete nu sunt folosite de politic pe post de marionete pentru a plăti polițe, a înfunda adversari politici sau a guverna țara. În Spania serviciile secrete sunt cât se poate de secrete.

În schimb, în România serviciile secrete sunt scule în mîna politicianului. Condușe de oameni fără caracter, la noi serviciile secrete se ocupă cu pupatul în fund a vremelnicei puteri și nu au mai deloc vreo preocupare pentru interesul național. Mii de angajați plătiți din fonduri publice și folosiți pe post de unelte de incomodat/înfundat aversarii politici. Revoltător e puțin spus.

Asta e, de nouă ani de zile, republica lui Traian Băsescu, primul cărciumar al țării. Republica serviciilor secrete.

Dan Tanasă

Peste o lună de zile voi marca patru ani de când locuiesc în capitala Regatului Spaniei. Distanța față de țară nu mi-a afectat interesul față de actualitatea românească. Aș putea spune chiar că sunt în multe privințe mai informat decât conașionali de-ai mei care locuiesc în țară. Răsfoind presa din România în ultimele zile, dar mai ales azi, mi-am dat seama de o chestiune foarte interesantă și revoltătoare în același timp.

Sunt conectat la actualitatea din Spania. Răsfoiesc în fiecare zi paginile de internet ale publicațiilor El Pais și El Mundo sau pagina de internet a televiziunii Antena 3 (da, au și ei una). Nu-mi scapă aproape niciodată telegazeta de la ora 21:00 al TVE, televiziunea de stat spaniolă (TVE este lider de audiență de ani buni). Știu care sunt scandalurile politice ale momentului. Știu

conduce SRI-ul spaniol. Nu știu nici care e denumirea SRI-ului spaniol. Nu știu care e numele directorului SIE spaniol. Nu știu nici măcar care e denumirea SIE-ului spaniol. Nu știu câte servicii secrete are Spania. Habar nu am dacă ministrul de interne de la Madrid are și el un serviciu

secret. În patru ani de zile n-am văzut sau auzit de vreun bilanț al activității. N-am citit vreo știre despre bugetul lor. N-am citit sau auzit vreo știre despre implicarea SIE sau SRI spaniole în vreun caz. Ca să nu plictisesc concluzionez: nu știu absolut nimic despre ser-

Regionalizarea sau despre destructurarea „all-inclusive”

Cezar
A. Mihalache

Lucrurile ar trebui să fie acum clare pentru toți cei ce mai aveau vreun semn de îndoială! Procesul de regionalizare reprezintă doar un instrument de hăicuire administrativ-teritorială a țării. Un ambalaj nou pentru milenarul dicton „divide și împarte”. O destructurare cvasi-sectorială menită a genera zeci de focare de conflict. La nivelul structurilor profesionale, dar și între acestea, cu un final previzibil al conflictului local generalizat la nivelul țării.

Și suntem într-o etapă de forțare a procesului. Astfel, înainte ca țara să fi ajuns să se pronunțe pe tema necesității regionalizării, dar și pentru a elimina această pronunțare, cârpacii guvernamentali îndeasă pe ușa din dos a guvernării capitole de regionalizare. În fapt, punând oamenii în fața unui proces deja demarat, puterea încearcă să anuleze ideea necesității de a mai consulta țara cu privire la ideea în sine a regionalizării, oferindu-i în schimb „posibilitatea” de a se pronunța pe seama „mărunțișurilor” tehnice. „Mărunțișuri” trecute și ele prin sita intereselor politice, țării lăsându-i-se „șansa” de a alege, de exemplu, „capitala” unei regiuni din lista de

nominalizări deja întocmită de putere. Iar acolo unde feliile sunt mult prea suculente pentru a le lăsa la îndemâna și decizia norodului, puterea a creat proiectele și actele legislative necesare descentralizării, reorganizării și culisării sferelor de interes.

O astfel de poliță de asigurare a fost creată prin proiectul de reorganizare a administrației fiscale. Și chiar dacă nu se știe dacă țara va fi de acord cu opt regiuni, guvernării au pregătit deja actele legislative, încă din toamna anului trecut, în unele documente oficiale, precum anexele Scrisorii de Intenție adresată FMI, pe 12 septembrie 2012 (documente semnate de ministrul de finanțe, dar și de guvernatorul BNR) fiind inserate, nu principii, ci metodologia de aplicare a regionalizării administrativ-fiscale.

Și nu au fost conturate eventualele variante de regionalizare, inclusiv ca număr de regiuni, din care țara să aleagă, ci s-au planificat structurile și termenii de aplicare a regionalizării administrativ-fiscale, „ca parte a procesului de restructurare și modernizare a ANAF”, prin crearea a opt direcții regionale, până la mijlocul lui 2013, și 47 de unități fiscale locale, până în 2015. Adică termene din care unul a fost deja respectat înainte de a se fi stabilit data de organizare a

referendumului privind regionalizarea și, după eventualul accept al țării, termenul de declanșare a procesului! În acest fel, în clipa în care se va realiza consultarea populară sau se va merge cu o asumare în parlament, procesul de regionalizare va fi deja în plină aplicare făcând caducă orice decizie potrivnică.

Astăzi, însă, asistăm la „reorganizarea” Agenției Naționale de Administrare Fiscală pe structura celor opt regiuni. Și este vorba doar de o etapă care a ieșit accidental în evidență din cauza protestelor lucrătorilor fiscali. Din cauza unor greve spontane declanșate la primirea veștilor despre felul în care vor „culisa” direcțiile fiscale dintr-un oraș în altul. Proteste ale căror motive reale, în speță haosul descentralizării și mutarea structurilor, au fost mascate de o anumită parte a presei sub șablonul grevelor de tip nesimțit. Adică, ale acelor care deși au salarii mari s-ar fi trezit să protesteze.

Și totuși, urmărind proiectele și modul de „deplasare” a centrelor fiscale, putem vizualiza deja felul de reașezare și întărire a sferelor de influență ale baroniilor PSD. Pentru că, prin aceste „culisări” de atribuții, în primă fază a celor fiscale, se vor confisca drepturile și reprezentările orașelor având

o coloratură administrativă nepotrivită „socialiștilor” spre a fi atribuite spre urbe corect aseasonate pe interesele PSD-ului.

Este motivul pentru care puterea a conturat regionalizarea administrației fiscale pe calupul unor soluții abuzive, precum mutarea Direcției fiscale pentru regiunea de Vest de la Timișoara la... Deva (nici măcar la Arad, evident tot din cauza colaturii portocalii!) ori a regiunii e Sud-Est de la Constanța la... Galați! Asta în condițiile în care, în primul caz, vorbim de 77 000 de contribuabili în Timiș, dublu față de cei din Hunedoara, iar în doua situație de „culisare” fiscală, de confiscarea atribuțiilor Direcției fiscale Constanța, care administrează 333 000 de contribuabili, spre a fi „atribuite” către Galați, care administrează 47 000 de contribuabili!

O „reorganizare” care poate fi considerată și parte a procesului de destructurare a identității național-istorice începută prin diminuarea rolului instituțiilor statului. Căci, în momentul în care unui oraș-simbol i se vor confisca atribuțiile, prin deplasarea structurilor fiscale ori administrative, atunci se va asigura și năruirea reperelor simbolice.

Pe de altă parte, acest proces de relocare, la

început a instituțiilor fiscale, de la urbele mari contribuatoare către orașelele cu număr semnificativ mai mic de contribuabili, poate fi considerat și un mijloc de a crea premisele pentru a aloca orașelor din zona secuiască, dacă nu o regiune proprie de cuprindere, măcar șansa de a se înroba cu sarcini esențiale. Precum găzduirea direcțiilor de colectare fiscală ale regiunii în care vor fi incluse.

În acest fel, simpla prezență a direcției fiscale a unei regiunii într-un oraș caracterizat de venituri mici poate asigura atât resursele de finanțare a zonei (într-o zonă în care nu există industrie sau turism, gestiunea fiscală a unei întregi regiuni putând asigura o sursă de finanțare locală), dar poate contribui ulterior și la configurarea primei regiuni-enclavă. Pentru că, așa cum regiunile se vor croi peste județe, la fel ne putem trezi cu enclave conturate peste părți din regiuni. Iar aici, trebuie să remarcăm jocul diversionist al maghiarimii politice. Se revoltă și protestează public împotriva proiectului actual de regionalizare, dar numai pentru a distra atenția de la „portițele” care i se crează pentru viitoarea autonomie, fie și doar prin legiferarea conceptului de regiune în legea supremă.

Am ajuns în colonialism!

salariul minim pe economie, e umilit ca un sclav și dacă încearcă să-și ceară drepturile, e trecut pe lista neagră, i se instituie o vină falsă și aut.

Nu același lucru se va întâmpla cu Lagard. Cercetată de Curtea de Justiție franceză pentru „complicitate la fals” și „complicitate la deturnare de bunuri publice” în dosarul Bernard Tapie, Lagarde vine sprinteioară la București, ca să ia notițe cum să furi banii publici fără să fii prins, fără să fii condamnat. Numai un naiv își imaginează că F.M.I. e organizație de caritate într-un sistem procopsit din speculă. Înlăuntru colcăie o adunătură școlită la cursuri de șantaj și de muls resursele statelor. De acolo s-a extins jungla financiară (mediu propice prădătorilor fără scrupule), acolo se nășesc monștrii financiari, acolo se hrănesc fiorese grupări mafioate, care fac mai dezesperante sărăcia și mizeria popoarelor. Acolo hoțul are carte de muncă și este extraordinar de productiv și de bine plătit. „Dați-mi controlul asupra monedei unei țări și nu mă

interesează nici cine o conduce, nici ce politică face.” (Rockefeller) Generații la rând au muncit ca să ridice economia statelor și vine un Sörös, pariază la bursă pe niște bani virtuali și gata criza. Băncile sînt băgate la înaintare, oficial victime, în secret, călăi. Pentru bănci n-a fost criză deloc. Cine a îndatorat statele pînă la falimentare? Noua Dictatură (F.M.I.- B.M.- U.E.) prin ciracii săi, mulți dintre ei urmăriți în procese penale de corupție, deturnări de fonduri, fals în acte și inscripții, abuz de încredere, facilitarea infractorului, asociere în grup infracțional e.t.c..

Așa se face că suflarea multilateral-corupă a politicului ne-a imbarcat sub conducerea înțeleptului cîrmaci pe vaporul care duce către visul de aur al puterilor lumii: colonialismul. Încă puțin și se vor termina rezervele de apă! S-a terminat cărbunele, nu mai avem siguranță națională, nici grîne, nici căldură, nici lumină, nici sănătate, nici învățămînt, nici mîncare, nici liniște. Țara va fi rupă în regiuni! Opriți vaporul,

atunci! - spune cîrmaciul. Am ajuns în colonialism! Prin proasta delimitare, falimentul regiunilor este previzibil! Nu există niciun studiu care să ateste eficiența și rentabilitatea regionalizării. La mijloc, doar interese oculte. Democrația balcanică virusată a generat slujbași de stat foarte slabi, lași, corupți, fără viziune, determinare și demnitate. Dacă Justiția nu se sesizează să-i ia la bani mărunți, ar trebui să procedăm precum bulgarii, care i-au țintit cu ouă și roșii pe deputații lor. Bulgarii au avut cu ce arunca. Astuțioșii noștri pot sta liniștiți. Românii sînt prea săraci, ouăle și roșiile prea scumpe, ca să le strice pe figurile lor.

Ca și cum toate veștile rele n-ar fi suficiente, încă una caldă: în problema gazelor, U.E. ne aruncă înapoi în brațele rușilor.

Eșecul proiectului Nabucco înseamnă gaze mai scumpe, dictate de Gazprom, pierderea investițiilor aferente proiectului și slăbirea securității energetice naționale. Un eșec eminamente politic! Ce

dovedește? Că Rusia își menține influența în zona caspică, uniunea nu prea are multe de spus, iar România e insignifiantă în ecuație. Țarul Putin nu se joacă atunci cînd e vorba de siguranța popoului său. În părțile esențiale, rușii încep să renunțe la internet în favoarea mașinilor de scris. Kremlinul a decis să folosească în unele activități birocratice mașinile de scris de proveniență germană, pentru a evita scurgerile de informații, pericol tot mai prezent în era virtuală.

Potrivit publicației britanice The Telegraph, care citează o sursă din Serviciul de Pază Federal al Rusiei, se pare că mașinile de scris au fost reintroduse după publicarea mai multor documente de către WikiLeaks, dar și după relatările lui Edward Snowden, omul care a dezvăluit rețeaua de spionaj a S.U.A..